

селенитѣ—а особено отъ чиновницитѣ, повтори кмета съ въздишка. Испърво, не тѣй срѣщаме гоститѣ; зеръ имаме кокошки, и други домашни птици, млѣко, яйца, медъ; хамбаритѣ ни бѣха прѣпълнени съ храни, въ двороветѣ ни, високо надъ кѣщята ни, се издигаха купи сѣно и слама, крави, коне и овце се расхождаха въ тѣхъ. Но сега, освѣнъ изгладнѣли псета въ двора и пастърма и сиренѣ въ кѣщи, друго нищо нѣма. Който е успѣлъ да си запази нѣкой и другъ добитѣкъ, нѣма пѣкъ съ какво да го храни, а пѣкъ зимата студена. Но ний не жалимъ имота, Господъ пакъ ще ни даде. Само дано Господъ помогне на Руския Царъ да ни освободи — да ни отърве отъ нашитѣ душмани.

И още много може би щѣше да говори на тая тема чорбаджията, но тѣй като мене ме навиваше съня, като забѣлѣжи това, кмета стана и ми указа на постелката. Азъ веднага легнахъ и проспяхъ до сутринята като убитъ.

На утрето станахъ рано и се готвихъ вече да излизамъ отъ квартирата, когато чорбаджията ме покани да си хапна малко, каквото далъ Господъ.

— Трѣбва да си похапнете, защото по пѣтя до Свищовъ нищо нѣма да намѣрите за ядение, ми каза той.

На трѣгване азъ искахъ да запламя, но домакина обидено отговори, че за гощавката пари не взема. Колята и конетѣ бѣха готови за пѣтъ и азъ немедленно трѣгнахъ.

Отъ Павелъ до Свищовъ пѣтя бѣше сравнително по добъръ, и за туй въ Свищовъ пристигнахме много рано, слѣдъ една малка почивка въ с. Царевицѣ. Сега това село не бѣше тѣй малолюдно, както прѣди 4 мѣсеца. Тукъ сега хиляди хора работяха по трасето на проектираната желѣзно-пѣтна линия Съ пристиганieto си въ Свищовъ, веднага отидохъ въ конака да искамъ да ми отведатъ квартира, а сѣщо отведатъ и помѣщение за войницитѣ и яхъръ за конетѣ Градския съвѣтъ незабавно се распореди и не се измина и единъ часъ, когато азъ, както и командата, бѣхме настанени на квартира.